

[Ingerlise Koefoed]

Det forekommer mig meget rimeligt, at nogle af os herfra i dag på lønarbejdernes og de arbejdsløses vegne spørger, hvor langt endnu man har tænkt sig at spille dette spil videre, og måske især spørger de radikale, hvor længe de vil være med til at støtte, at spillet fortsætter.

Det er da rigtigt, at landet er ude i en vanskelig økonomisk situation, som gerne på en eller anden måde skulle ændres en del, men ikke på alle måder og ikke på den måde, som helt klart fremgår af de problemløsninger, som denne regering har lagt frem. Ganske vist vinder regeringens ideer stor tilslutning hos et organ som OECD, og det er vel ikke så mærkeligt, for OECD har længe heller ikke kendt andet svar på kapitalismens internationale krise end tilbageholdenhed med udgifterne, hvilket på kapitalistisk først og fremmest betyder lønbegrænsninger og reduktioner i overførselsindkomsterne samt penge overført fra den offentlige sektor til det private erhvervsliv.

At man så kan undre sig over, hvor OECD har sin stærke tro på disse midler fra, er en anden sag, for så vidt jeg kan se, har en lignende politik i England og USA ikke haft nogen som helst anden mirakuløs virkning, end at arbejdsløsheden er vokset og de mindre firmaer er krakket et efter et.

Foreløbig har vi også herhjemme først og fremmest udsigt til voksende arbejdsløshed og så måske et lidt mindre underskud på betalingsbalancen end i de forrige år. Statsunderskuddet vil der næppe ske de store forbedringer af, medmindre der sker et betragteligt fald i renten, og det har først og fremmest sammenhæng med hele den internationale udvikling og selvfølgelig også med, hvilken rente regeringen herhjemme selv ønsker at arbejde med i forhold til udlandet og i forhold til statsobligationerne.

Jeg synes ikke, at det forslag, som den socialdemokratiske regering fremlagde her i efteråret, var særlig lykkeligt, men jeg tror faktisk, at det ikke havde haft en så skæbnesvanger virkning på beskæftigelsen som denne regerings politik, og at dets resultat med hensyn til den indenlandske gæld vel var blevet nogenlunde det samme som det, denne regering nu forventer. Så hvad skulle vi egentlig med hele det drama omkring regeringsskiftet?

Jeg spørger socialdemokraterne: hvad skulle de med regeringsskiftet? Kunne de ikke være kørt videre, selv om de måtte give afkald på en smule af deres egen spareplan? Eller ville de mon hellere lade andre overtage krisen og gøre det værste arbejde for dem, så det kunne blive nemt for dem at ændre en lille smule, når de kom tilbage igen, og så have gjort noget mægtig godt?

Det, vi nu får ud af, at socialdemokraterne opgav at regere videre, er en endnu større ydmygelse af de dårligst stillede i samfundet, endnu mere håbløshed hos dem, der skal betale for krisen, og den optimisme, som statsministeren har talt så meget om som resultat af sin politik, skal man kigge meget langt efter for at få øje på hos dem, der endnu en gang skal finde sig i at se deres levemåde beskåret og deres børn og unge i en situation, hvor der ikke synes at være nogen som helst brug for dem til noget, der er værd at blive brugt til.

Regeringen har taget meget roligt på udsigten til stadig og voksende arbejdsløshed. Eller har den ikke? Hvis ikke, hvad vil regeringen så reelt gøre for at få mere arbejde i gang bortset fra at blive ved med at henvise til sit eget arbejdsløshedsskabende forslag til genopretning af dansk økonomi? Hvad vil regeringen f. eks. gøre for at fremskaffe praktikpladser til de unge? Hvad vil regeringen gøre for at få et samarbejde i gang mellem den offentlige sektor og det private erhvervsliv? Hvilke nicheproduktioner er det, regeringen vil fremme bortset fra udviklingen af telekommunikation og kontorautomation? Hvad vil man gøre for at fordele arbejdet anderledes, så der bliver plads til flere i arbejdslivet? Vil man forbyde overarbejde? Vil man foreslå længere barselorlov? Vil man støtte fagbevægelsens krav om kortere daglig arbejdstid uden tempoopskruning? Vil regeringen støtte uddannelse i arbejdstiden, eller vil regeringen læne sig tilbage i regeringsstolene og vente på det økonomiske mirakel og, hvis det lader vente på sig, som sædvanlig give den forrige regering skylden for, at det hele ser så trist og så håbløst ud?

Vi ved godt, at der ikke er nogen let og enkel løsning på problemerne, men vi ved også, at der kunne findes et alternativ, som kunne rette op på nogle af de værste skavanker, uden at det skulle ramme de dårligst stillede så ensidigt og så hårdt. Vi ved, at der